

nal handlingsplan og har bundet sig til at gøre det i dette forår.

Lad mig nu fortælle, hvad det er, beslutningsforslag nr. B 7 fra Socialdemokratiet med fru Sandy Brinck som talsmand for forslagsstillerne, går ud på. Der står:

»Folketinget opfordrer regeringen til i indeværende samling« – det vil altså sige inden begyndelsen af juni måned – »at udarbejde en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.«

Det er den første sætning, og jeg kan godt fortælle både de 162 medlemmer, der ikke sidder i Retsudvalget, og den undrende befolkning, at det har regeringen sagt ja til. Det kan godt ske, at justitsministeren vil gå herop og bekræfte det en gang til, men det blev der sagt, da vi førstebehandlede forslaget, og det står i betænkningsbidraget.

Jeg kan nævne, at jeg i min egen ordførertale ved førstebehandlingen roste Socialdemokratiet og sagde, at det er godt, at den socialdemokratiske folketingsgruppe med fru Sandy Brinck i spidsen er kommet med et bud på en række elementer, der bør indgå i en sådan handlingsplan. Jeg sagde også lidt senere, hvor jeg roste endnu mere – meget imod min natur, men sådan kan det jo gå indimellem, og jeg var i julehumør – at jeg er overbevist om, at de forslag, de tanker og de ideer, som Socialdemokratiet har gjort sig, og som de har argumenteret for i dette beslutningsforslag, kan tjene som god inspiration til det arbejde, der foregår på regeringsplan.

For at skrælle alt overflødigt væk vil det sige, at alle partier i dette Folketing er enige om, at der er brug for en national handlingsplan. Her er der er kommet et godt bud på den, og jeg er sikker på, at når regeringen kommer med sin i dette forår, vil den bare være endnu bedre, fordi man har haft de ekstra ressourcer, den ekstra power og den ekstra tid til lige at få de sidste to-ting med, så den bliver helt perfekt. Planen kommer i dette forår, det er også det, beslutningsforslaget går på, så skulle vi ikke glæde os over det her på den første arbejdsdag i det nye år?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hr. Helge Adam Møller har jo fuldstændig ret i, at vi alle sammen er enige, og det er sådan set også udgangspunktet for min skuffelse og for den forundring, jeg gav udtryk for i mit ordførerindlæg. Hvis vi alle sammen er enige, forstår

jeg simpelt hen ikke, hvorfor man stemmer imod.

Så vil jeg bede hr. Helge Adam Møller om at bekræfte, at dette beslutningsforslag ville binde regeringen til et indholdsmaessigt krav. Folketinget kunne have sagt ja til, at regeringen skal lave en national handlingsplan, men det er jo ikke ligegyldigt, hvad man putter i den. Det, vi ønsker, ville have været et minimum, og regeringen kunne sagtens sætte flere punkter på, hvis den havde lyst til det.

Kl. 14.25

Derfor forstår jeg simpelt hen ikke, hvilke skår der skulle gå af Venstre og De Konservative som regeringspartier ved at pålægge regeringen noget, som jeg kan forstå, regeringen selv gerne vil. Det kan ikke skyldes andet, end at det var os som Folketing, der rent faktisk havde sat en dagsorden for, hvad en plan skulle indeholde, men det synes jeg er et legitimt politisk ønske fra Folketingets side.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg synes som flere andre, at det er godt, hvis der kan komme nogle flere tiltag, der kan forebygge, at der sker krænkelse af børn. Det er der heldigvis ikke nogen der er uenige i. Der kan være nogen uenighed om, hvor hurtigt det skal gå, men det kommer i hvert fald rimelig snart, ser det ud til.

Men jeg synes, det er vigtigt, at vi samtidig gør en del ud af, at man også skal sikre, at der er nogle forholdsregler, som gør, at der ikke fremkommer nogle procedurer, som ødelægger forholdene ude i daginstitutionerne. Vi skal sikre, at man får nogle forholdsregler, som gør, at hvis der opstår mistanker, der ikke er noget grundlag for, kan det hurtigt blive afklaret, så vi ikke ender i den situation, at vi for at beskytte de få børn, der bliver udsat for krænkelse, kommer til at ødelægge forholdene for alle de mange, som ikke bliver udsat for krænkelse.

Vi har desværre set, at der er en del mænd, der ikke længere har lyst til og ikke tør arbejde i daginstitutioner, fordi de er bange for uretmæssigt at blive beskyldt for krænkelse. Der er nogle, som ikke tør være alene med de små børn, når de skal på toilettet eller noget andet, så det er vigtigt, at vi sørger for, at de forholdsregler, der bliver vedtaget, også tager højde for, at dagligdagen i daginstitutionerne kan fungere. Der-